

Arrest

nr. 210 038 van 26 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk terug binnengekomen op 22 april 2015 en heeft zich een vijfde keer vluchteling verklaard op 20 april 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 7 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 18 december 2017.

1.3. Op 15 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine. U bent gehuwd met M.(...) T.(...) (O.V. 6.279.101), een Libanees staatsburger van Armeense origine, die sinds de jaren 1980 in Armenië verbleef. U woonde met uw gezin in de stad Yerevan.

Op 1 juli 2008 kwam u in België toe, waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u voorzitter was van de lokale afdeling van de Armeense politieke partij AJM en lid van Erkrpah. Omwille van uw politieke activiteiten na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 – u zorgde onder meer voor voedsel en slaapzakken voor de manifestanten die deelnamen aan de betogingen om de gang van zaken bij de presidentsverkiezingen aan te klagen – ondervond u problemen met de autoriteiten. Op 6 maart 2008 werd u voor korte tijd opgepakt door de politie. Na uw vrijlating dook u onder op verschillende plaatsen. U ontvluchtte Armenië in juni 2008. De autoriteiten van uw land van herkomst zetten in februari 2009 uw familie onder druk en zorgden ervoor dat uw moeder officieel erkend werd als de voogd van uw zoon A.(...). Op deze wijze verkreeg uw zoon, tegen zijn wil, het Armeens staatsburgerschap. Uw zoon verkoos het staatsburgerschap van zijn moeder, namelijk het Libanees staatsburgerschap boven het Armeens staatsburgerschap. Op 22 juni 2009 verlieten uw zonen V.(...) A.(...) (OV 6.669.917) en V.(...) A.(...) (OV 6.452.535) Armenië. Uw zoon A.(...) diende op 26 juni 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uw zoon A.(...) was op dat moment nog minderjarig en hij sloot zich aan bij uw asielaanvraag. Uw asielaanvraag en deze van uw zoon A.(...) werd op 3 maart 2010 door het Commissariaat-generaal (CGVS) afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd met een arrest d.d. 15 juli 2010. U keerde niet terug naar Armenië.

Op 13 augustus 2010 vroegen u en uw zoon A.(...) een tweede maal asiel bij de Belgische autoriteiten. Uw zoon A.(...) deed dit een eerste maal. Op 27 september 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de dossiers van u en uw zoon A.(...) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van jullie asielaanvraag. De asielaanvraag van uw zoon A.(...) werd door het CGVS op 9 november 2010 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 juni 2012 werd u door de Belgische politie opgepakt wegens een verzoek tot uitlevering vanwege de Armeense autoriteiten van 26 juli 2011. U werd beschuldigd van misbruik van vertrouwen en oplichting in een vastgoedtransactie met als slachtoffer een in Libanon wonende Armeense staatsburger. U werd na 5 dagen onder voorwaarden vrijgelaten. Op 24 juli 2012 werden zowel u als uw zoon A.(...) overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas, waar jullie op 26 juli 2012 respectievelijk een tweede en een derde asielaanvraag indienden. In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dat de strafzaak tegen u, waarop het uitleveringsverzoek was gebaseerd, was gefabriceerd in opdracht van politiechef K.(...) omdat u hem nog geld was verschuldigd. Bij uw arrestatie in maart 2008 had u smeergeld aangenomen van K.(...) op voorwaarde dat u valselijk zou getuigen dat u wapens zou hebben uitgedeeld aan manifestanten die protesteerden in het kader van de presidentsverkiezingen, dit om de manifestanten in diskrediet te brengen. U was deze overeenkomst echter niet nagekomen en was gevlucht zonder dergelijke getuigenis af te leggen. Op 5 september 2012 nam het CGVS voor jullie beiden een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 oktober 2012 werden beide beslissingen door de RVV bevestigd. Het beroep dat jullie bij de Raad van State (RvS) indienden werd op 21 november 2012 verworpen.

In oktober 2012 was u reeds omwille van de uitleveringsaanvraag naar Armenië gerepatriëerd.

Op 8 juli 2013 vroeg u een vierde maal asiel in België. In het kader van uw vierde asielaanvraag verklaarde u dat u na uw repatriëring naar Armenië op de luchthaven door de Armeense politie werd opgepakt, waarna u naar de gevangenis werd gebracht. Daar werd u dagenlang door de mensen van

K.(...) geslagen en mishandeld. U moest hem 200.000 dollar geven. U slaagde erin uw schoonbroer te overtuigen om deze som aan K.(...) te betalen. De dag dat de vermelde som was betaald werd u na het betalen van een borgstelling vrijgelaten. U had 6 dagen in de gevangenis verbleven. In maart 2013 kwam u van een politierechercheur te weten dat de strafzaak tegen u werd geseponeerd omdat er geen strafbare feiten konden worden vastgesteld. In april ging u naar de ombudsman om een klacht in te dienen tegen het Armeense parket en Interpol omdat zij in het uitleveringsverzoek verkeerdelijk hadden gesteld dat u in België was gearresteerd geweest. U stelde eveneens dat het Armeense parket foutieve informatie had doorgegeven. Hierna werd u bij het parket opgeroepen. Nadat u bij het parket aankwam werd u geslagen en men stelde dat u de klacht moest intrekken. Onder druk van de mishandelingen tekende u enkele blanco papieren. Nadat u een visum kon regelen vertrok u per vliegtuig uit Armenië en reisde u naar België, waar u op 3 juli 2013 aankwam. Op 16 augustus 2013 besloot het CGVS in het kader van uw vierde asielaanvraag tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In februari 2015 ging u naar Nederland om er samen met uw vrouw, die reeds sinds 2011 bij u in België verbleef, asiel te vragen. In april 2015 keerde u terug naar België omdat België onder het Dublinverdrag verantwoordelijk is voor de behandeling van uw asielaanvraag.

Op 24 juni 2016 vroeg u een vijfde maal asiel in België. Uw vrouw vroeg gelijktijdig een eerste maal asiel. In het kader van uw vijfde asielaanvraag bleef u bij uw voorgaande verklaringen. U zei dat u het, om uiteenlopende redenen, niet eens bent met de eerdere beoordelingen van uw opeenvolgende asielaanvragen door het CGVS. In december 2017 zou u vanuit België ook een nieuwe klacht hebben verstuurd naar de Armeense Ombudsman waarin u uw beklag deed over de vervolging door politiechef K.(...) en zijn handlangers die meewerkten aan de gefabriceerde strafzaak die tot uw uitlevering aan Armenië leidde in 2012.

B. Motivering

U vreest dat u in Armenië zult worden gevisieerd door politiechef K.(...) en zijn handlangers omwille van een dispuut dat in 2008 begon. Na uw arrestatie in het kader van de protesten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen had K.(...) u geld geven om valse verklaringen af te leggen om de politieke demonstranten in diskrediet te brengen. U kwam uw deel van de overeenkomst echter niet na en vluchtte uit Armenië. Om die reden initieerde K.(...) een valse strafzaak tegen u, wat leidde tot uw uitlevering vanuit België aan Armenië in 2012. K.(...) en zijn handlangers zouden u nog steeds willen viseren omdat u naar aanleiding van deze gebeurtenissen klachten indiende bij de Armeense Ombudsman; een eerste maal toen u nog in Armenië verbleef in 2013 en een tweede maal vanuit België in december 2017.

Het CGVS meent echter dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw huidige, vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als uw vorige asielaanvragen (DVZ verklaring meervoudige aanvraag; CGVS gehoorverslag). Eerst en vooral moet er op gewezen worden dat u op 3 maart 2010 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ontving. In deze beslissing werden uw verklaringen dat u op 6 maart 2008 gearresteerd werd omwille van uw politieke activisme in de periode van de presidentsverkiezingen, weerlegd door informatie afkomstig van de partijleider van de AJM, de partij waarvoor u proxy was tijdens deze verkiezingen, namelijk dat geen enkel partijlid werd gearresteerd na de gebeurtenissen verbonden met de presidentsverkiezingen van februari 2008. Er werd verder in het algemeen, op basis van informatie, geoordeeld dat er voor personen met uw profiel, zijnde lid van de oppositiepartij AJM of van Erkrpah actueel geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie is. Bovendien had u in Armenië geen bescherming gezocht bij uw eigen partij of Erkrpah. Tevens werden er in uw asiëldossier individuele vaststellingen gedaan die afbreuk doen aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging, zoals een gebrek aan overtuigende bewijsstukken en de vaststelling dat u ondanks de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees vanuit Georgië verschillende keren naar Armenië bent teruggereisd. De RVV bevestigde op 15 juli 2010 deze beslissing. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de RvS. Op 5 september 2012 nam het CGVS met betrekking tot uw derde asielaanvraag (uw tweede werd niet in overweging genomen door de DVZ maar de elementen die u toen aanbracht werden mede in rekening gebracht bij de beoordeling van uw derde asielaanvraag) wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagde er onder meer niet in aannemelijk te

maken dat het uitleveringsverzoek van Armenië gebaseerd was op een strafzaak die door politiechef K.(...) was gefabriceerd omwille van het feit dat u hem nog niet had terugbetaald, en waarbij u valselijk werd beschuldigd van de frauduleuze verkoop van een appartement dat eigendom was van een in Libanon woonachtige Armeniër (waarvan u betoogt dat deze u in werkelijkheid hiertoe een notarieel bekrachtigde volmacht had gegeven). U linkte deze strafzaak immers aan het in het kader van uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden feit dat u tijdens uw arrestatie in 2008 aan diezelfde K.(...) had beloofd een verklaring te tekenen waarin u bekende wapens aan de betogers te hebben geleverd. Ondanks het feit dat u hiervoor reeds een geldsom van hem had gekregen had u dergelijke verklaring niet opgesteld. Op 8 oktober 2012 werd deze beslissing door de RVV bevestigd. Het beroep dat u bij de RvS indiende werd op 21 november 2012 verworpen. Op 16 augustus besloot het CGVS in het kader van uw vierde asielaanvraag tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakte opnieuw niet aannemelijk dat de strafzaak tegen u in Armenië het gevolg zou zijn geweest van een persoonlijk dispuut met politiechef K.(...), dat voortvloeide uit uw arrestatie in het kader van de presidentsverkiezingen in 2008. U kon evenmin aannemelijk maken dat u in 2013 een klacht zou hebben ingediend bij de Armeense Ombudsman en dat u om deze reden ook problemen zou hebben gekregen met de Armeense autoriteiten. Ook maakte u niet aannemelijk dat er na de seponering van de stafzaak die aan de basis lag van uw uitlevering aan Armenië een nieuwe (valse) strafzaak tegen u zou worden opgemaakt. Tenslotte kon u niet aannemelijk maken dat u louter omwille van uw (beweerde) illegale vertrek uit Armenië in 2013 vervolgd zou worden bij terugkeer naar het land. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast.

Het CGVS is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van uw vijfde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als onaannemelijk werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voor brengt.

Vooreerst verandert uw kritiek op de eerdere beoordelingen van uw voorgaande asielaanvragen door het CGVS niets aan de inschatting van uw huidige vrees voor vervolging bij terugkeer naar Armenië.

Zo beweert u dat het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag een verkeerde beoordeling maakte door de beschikbare COI verkeerd te interpreteren. De beslissing in kwestie steunde gedeeltelijk op de verklaringen van V.(...) M.(...), de voorzitter van uw partij AJM, die verklaarde dat niemand van zijn partij werd gearresteerd na de gebeurtenissen verbonden met de presidentsverkiezingen van februari 2008 (beslissing CGVS 01/03/2010). U verklaart – en legt ter ondersteuning van uw verklaringen enkele documenten voor (stuk 2, 12, 13, 16) – dat er een verschil bestaat tussen ‘aanhouden’ en ‘arresteren’. U zegt dat u één van de honderden personen was die destijds werden aangehouden, maar niet formeel werden gearresteerd, waardoor het CGVS de woorden van V.(...) M.(...) verkeerdelijk zou hebben geïnterpreteerd en dus verkeerdelijk zou hebben geconcludeerd dat uw verklaringen over uw aanhouding/arrestatie op 6 maart 2008 niet geloofwaardig zijn (CGVS, p. 2). Het CGVS meent dat zelfs indien er effectief een verschil bestaat tussen een ‘aanhouding’ en een ‘arrestatie’ en dit dus aanleiding zou kunnen hebben gegeven tot een begripsverwarring, u hiermee nog steeds niet aannemelijk kunt maken dat u persoonlijk ook zou zijn aangehouden. In het kader van uw eerste asielaanvraag merkte het CGVS immers eveneens op dat het niet geloofwaardig was dat u uw aanhouding en problemen met de autoriteiten in Armenië niet zou hebben gemeld aan uw eigen partij AJP of bij de politieke beweging Erkrpah, waarvan u ook lid was. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw helemaal niet bleek te weten dat u op 6 maart 2008 zou zijn gearresteerd/aangehouden door de politie. Uw vrouw kon enkel vertellen dat u die dag problemen zou hebben gehad, maar ze wist niet of u die dag bijvoorbeeld werd aangevallen op straat, of u die dag werd aangehouden door de politie, of er die dag eventueel een poging tot ontvoering of een aanslag op uw leven was geweest. Uw vrouw bleek met andere woorden absoluut niet te weten wat de concrete aanleiding zou zijn geweest van uw problemen op 6 maart 2008 en uw vlucht uit het huis op 7 maart 2008 (CGVS vrouw, p. 10). Het hoeft geen betoog dat dit niet geloofwaardig is en dat dit uw verklaring dat u wel degelijk werd aangehouden door de politie op 6 maart 2008 ernstig ondermijnt.

Het CGVS argumenteerde in het kader van uw eerste asielaanvraag ook, op basis van de verklaringen van V.(...) M.(...) en andere bronnen, dat er in het kader van de presidentsverkiezingen in 2008 en de onmiddellijke nasleep hiervan weliswaar spanningen waren geweest, waarbij zich ernstige vervolgingsfeiten hadden voorgedaan, maar dat de situatie op het moment van de beoordeling van uw eerste asielaanvraag door het CGVS reeds ingrijpend was veranderd, waaruit kon worden geconcludeerd dat zelfs indien iemand in beperkte mate problemen zou hebben gekend naar aanleiding van de gebeurtenissen in 2008, dit niet betekende dat die persoon later nog een vrees voor vervolging zou kennen (beslissing CGVS 01/03/2010). Deze inschatting blijft geldig en wordt bevestigd door uw eigen verklaringen terzake. In het kader van uw huidige asielaanvraag bevestigde u dat uw huidige problemen in Armenië op zich eigenlijk niets meer te maken hebben met uw politiek activisme in de periode 1996-2008 en het loutere feit dat u – volgens uw verklaringen – op 6 maart 2008 werd aangehouden naar aanleiding van de toenmalige politieke manifestaties. U verklaart uitdrukkelijk dat u sindsdien niet meer politiek actief bent geweest en dat uw politieke activisme in het verleden geen aanleiding meer zou geven tot vervolging door de Armeense autoriteiten indien u zou terugkeren naar Armenië (CGVS, p. 10). Hieruit volgt dat zelfs indien u op 6 maart 2008 zou zijn aangehouden omwille van uw politiek activisme – wat zoals gezegd niet geloofwaardig is – dit loutere feit op zich niets veranderd aan de eerdere beoordeling(en) door het CGVS in verband met uw beweerde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Armenië.

U verklaart dat uw recente problemen in Armenië het gevolg zouden zijn van een persoonlijk conflict tussen u en de politiechef K.(...). Na uw arrestatie/aanhouding op 6 maart 2008 zou K.(...) u (een voorschot van) 50.000 dollar hebben geven om valse verklaringen af te leggen om de politieke demonstranten in diskrediet te brengen. U kwam uw deel van de overeenkomst echter niet na en vluchtte uit Armenië, zonder de 50.000 dollar terug te betalen. K.(...) zou sindsdien een persoonlijke wrok tegen u koesteren, gezien deze episode volgens uw verklaringen ervoor zou hebben gezorgd dat hij gezichtsverlies leed ten opzichte van de Armeense president en dat dit zijn carrière zou hebben geschaad. Om die reden initieerde K.(...) een valse strafzaak tegen u, wat leidde tot uw uitlevering vanuit België naar Armenië in 2012, tot uw aanhouding bij terugkeer in Armenië, tot het losgeld dat uw schoonbroer diende te betalen voor uw vrijlating en seponering van de zaak, etc. K.(...) en zijn handlangers zouden u momenteel nog steeds willen viseren omdat u naar aanleiding van deze gebeurtenissen klachten indiende bij de Armeense Ombudsman; een eerste maal toen u nog in Armenië verbleef in 2013 en een tweede maal vanuit België in december 2017 (CGVS, p. 4-5). In dit opzicht is het hoogst opmerkelijk en absoluut niet geloofwaardig dat uw vrouw helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat een persoonlijk conflict met een politieman aan de basis zou liggen van al uw recente problemen. Toen uw vrouw werd gevraagd of u persoonlijke problemen had met iemand in Armenië, ontkende zij dit. Zij beweerde dat de oorzaak van uw problemen louter politiek was en dat de Armeense politie een strafzaak tegen u zou hebben gefabriceerd louter omwille van uw politieke overtuiging. Toen uw vrouw vervolgens werd gevraagd of bepaalde personen binnen de politie het op u hadden gemunt en of u eventueel persoonlijke vijanden had binnen de politie, antwoordde ze opnieuw ontkennend (CGVS vrouw, p. 11-12). Ook toen uw vrouw meer concreet werd gevraagd of er een bepaalde persoon verantwoordelijk was voor het initiëren van de valse strafzaak tegen u, bleek zij hierover helemaal niets te weten, hoewel deze valse strafzaak er volgens u nochtans toe leidde dat u in 2012 werd uitgeleverd aan Armenië, dat u toen opnieuw werd vastgehouden en dat uw schoonbroer – de broer van uw vrouw (!) – 200.000 dollar aan smeergeld diende te betalen aan de handlangers van K.(...) om u vrij te krijgen. Zelfs toen uw vrouw herhaaldelijk werd geconfronteerd met het feit dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat één bepaalde persoon verantwoordelijk zou zijn voor al uw problemen – en bijgevolg ook voor de problemen die zijzelf en jullie kinderen zouden hebben gekend – bleek zij geen flauw benul te hebben over wie of wat het zou gaan (CGVS vrouw, p. 16-17). Het hoeft opnieuw geen betoog dat het volslagen ongeloofwaardig is dat uw vrouw totaal onwetend zou zijn over wie er aan de basis van jullie gezamenlijke problemen zou liggen of waarom u juist problemen zou kennen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat – opnieuw – is aangetoond dat uw verklaringen over de zogezegde gefabriceerde strafzaak tegen u omwille van misbruik van vertrouwen en oplichting niet geloofwaardig zijn. U kunt bijgevolg nog steeds niet aantonen dat de aanklacht op basis waarvan Armenië uw uitlevering aan België vroeg vals zou zijn.

Wat betreft uw bewering dat er fouten in het uitleveringsverzoek van Armenië aan België stonden – zo zou er foutief vermeld staan dat u ook in België werd gearresteerd en zou het uitleveringsverzoek zijn uitgevaardigd door twee verschillende en niet bevoegde rechtbanken in Armenië (CGVS verklaring meervoudige aanvraag; CGVS, p. 3; stuk 2, 16), wat volgens u zou aantonen dat de aanklacht tegen u en het daarop gebaseerde uitleveringsverzoek gefabriceerd zijn, dient te worden opgemerkt dat uw

inhoudelijke kritieken op het arrestatiebevel in Armenië en het aan België gerichte uitleveringsverzoek reeds werden besproken door het CGVS in de weigeringsbeslissingen in het kader van uw derde en vierde asielaanvragen. Het louter herhalen van deze kritieken kan de eerdere appreciatie door het CGVS niet veranderen. De documenten die u in dit verband voorlegde, een kopie van het uitleveringsverzoek (stuk 6), een uittreksel uit uw strafregister in België (stuk 4), een verwijzing naar het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (stuk 8) en de vertaling van het vonnis van de rechtbank in Armenië (stuk 15), veranderen hier evenmin iets aan. Ook uw verklaringen dat u over een getuigenis beschikt van een persoon die aantoont dat de klacht tegen u werd gefabriceerd (CGVS verklaring meervoudige aanvraag; CGVS, p. 3; stuk 2, 16), dient te worden verwezen naar de beoordeling van dit element door het CGVS in het kader van uw derde asielaanvraag. Wat betreft uw bewering dat het CGVS in het verleden verkeerdelijk heeft geoordeeld dat u amnestie zou kunnen krijgen (CGVS verklaring meervoudige aanvraag; stuk 2, 16), dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag verwees naar de amnestie die in 2009 gold voor veroordeelde leden van Erkrpah om aan te tonen dat de politieke situatie in Armenië reeds in 2009 was geëvolueerd ten opzichte van de gebeurtenissen in 2008. Zoals gezegd kunt u niet aantonen dat de strafzaak die in Armenië tegen u was ingesteld – en die in 2013 werd geseponeerd – zou zijn ingegeven door uw politiek activisme. Wat betreft uw kritiek op hoe de DVZ uw aanvraag voor regularisatie op medische gronden in 2012 onterecht heeft afgesloten en hoe u in een gesloten centrum werd vastgehouden in aanloop naar uw repatriëring (CGVS verklaring meervoudige aanvraag; CGVS, p. 11) en de documenten die u in dit verband voorlegde (stuk 1, 2, 9, 10, 11, 14 16), dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet bevoegd is om zich uit te spreken over het verloop van uw procedure 9ter en uw uitlevering aan Armenië. Daarenboven zijn deze elementen niet relevant voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging.

Wat betreft uw verklaring dat u bij terugkeer naar Armenië problemen zou krijgen omdat u bij de Armeense Ombudsman klachten zou hebben ingediend naar aanleiding van het onrecht dat u werd aangedaan (CGVS, p. 8-9), meent het CGVS dat uw verklaringen ook op dit punt niet overtuigen. Wat betreft de klacht die u in 2013 zou hebben ingediend bij de Armeense Ombudsman werd reeds in het kader van uw vorige, vierde asielaanvraag vastgesteld dat uw verklaringen over het indienen van deze klacht en de inhoud hiervan niet geloofwaardig waren (CGVS beslissing 16/08/2013). In dit verband kan ook worden gewezen op de verklaringen van uw vrouw, die helemaal niet op de hoogte bleek te zijn dat u in 2013 een klacht zou hebben ingediend (CGVS vrouw, p. 16-17), hoewel u nochtans verklaarde dat u naar aanleiding van het indienen van een klacht bij de Armeense Ombudsman opnieuw ernstige problemen zou hebben gekregen. U zou na het indienen van de klacht immers bij het parket zijn geconvoceerd, waar u ernstig zou zijn mishandeld. Het is manifest niet geloofwaardig dat uw vrouw niets over deze klacht en de daaropvolgende problemen zou weten. Wat betreft uw verklaring dat u op 8 december 2017 vanuit België een klacht hebt verstuurd naar de Armeense Ombudsman – en de documenten die u ter ondersteuning van deze verklaring voorlegt, met name een kopie van uw klacht, een verzendingsbewijs en kopie van uw vraag via een internetapplicatie aan de Armeense Ombudsman of hij uw klacht goed heeft ontvangen (stuk 17) – waarin u naar eigen zeggen hebt aangeklaagd dat er een valse strafzaak tegen u werd ingesteld en waarin u uw vervolgers ook bij naam zou hebben genoemd, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de timing van deze klacht de wenkbrauwen doet fronsen. U hebt deze klacht immers pas verstuurd op 8 december 2017, vlak voor het reeds geplande gehoor bij het CGVS in het kader van uw vijfde asielaanvraag. Het feit dat u na uw aankomst in België in 2013 zo lang hebt gewacht om deze klacht naar de Armeense Ombudsman te sturen, getuigt niet van een drang naar gerechtigheid om het onrecht dat u naar eigen zeggen werd aangedaan aan te klagen, maar wijst eerder op een opportunistisch houding om met deze klacht een bijkomend element voor te kunnen leggen ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag. Gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het ontstaan en bestaan van een persoonlijk dispuut tussen u en politiechef K(...), gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de valse strafzaak die door K(...) tegen u zou zijn ingesteld en gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het indienen van een eerdere klacht bij de Armeense Ombudsman, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen hoe en waarom het versturen van uw klacht naar de Armeense Ombudsman in 2017 op zich zou leiden tot een gegronde vrees bij terugkeer naar Armenië.

Ten slotte, wat betreft uw bewering dat uw originele huwelijksakte en paspoort in beslag werd genomen door de Nederlandse autoriteiten toen u daar in 2015 asiel ging vragen, en uw verzoek in dit verband aan de Belgische Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (stuk 1, 3, 4, 5), dient te worden opgemerkt dat dit geen relevant element is voor de beoordeling van een eventuele vrees voor vervolging in Armenië.

Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw vrouw, M.(...) T.(...) (O.V. 6.279.101), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“Verzoeker wil vermelden dat hij geen enkel misdaad gepleegd heb op het terrein van Nor Nork. Bijgevolg, indien hij niet zou geweest zijn op het terrein van Nor Nork, dan zou hij niet geweten hebben dat zij een valse criminele zaak tegen verzoeker zouden opzetten. En let op dat de strafzaak is ingesteld op 17 juni 2008 en verzoeker heeft een politiek asiel eerst aangevraagd in maart 2008 met een brief in het Engels geschreven in Georgie naar GB, Italiaanse en Duitse Ambassades. In die brief heeft verzoeker vermeld dat het hoofd van de plaatselijke politie A.(...) K.(...), bedreigd heeft om een valse strafzaak tegen verzoeker op te zetten, indien verzoeker niet zou verklaren dat in de slaapzakken die gegeven geweest zijn aan de demonstranten wapens geweest zijn.

Aangezien het huis dat vermeld is in de strafzaak, zich bevindt in de provincie Armavir en de verkoop heeft zich eveneens voorgedaan in dezelfde provincie. Daarom, indien er bij de verkoop iets verkeerd is, dan zou enkel de politie van Armavir een strafzaak mocht opstarten.

*CGVS gelooft niet dat de strafzaak tegen verzoeker vals was
Ten slotte, indien deze strafzaak niet vals zou zijn dan zou verzoeker tot op vandaag in de gevangenis in Armenië zijn en niet in België.*

Verzoeker had aangetoond dat de politie van Nor Nork de strafzaak opgestart had, aangezien verzoeker door zijn opgelegde politieke verklaring niet gedaan had.

Het is duidelijk dat verzoeker als een onschuldige persoon, door deze valse strafzaak 5 dagen gevangen geweest was in België en 6 dagen in de Armeense Republiek. Daardoor had verzoeker enorm financieel verlies geleden en gezondheidsverlies en was hij tevens onderworpen aan geweld in de gevangenis in Armenië.

Het is duidelijk dat deze politieke bestelling gedaan was door de politie van de Armeense Republiek, Armeense parket en de rechters. Verzoeker begrijpt dat het heel moeilijk is om tegen hun op te komen, aangezien er nieuwe vervolgingen begonnen zijn, maar hij gaat er alles aan doen zodat de schuldigen gestraft worden.

Verzoeker meent dat volgens de Belgische nationale wetgeving een persoon die een beklagde is in een strafzaak, het recht heeft om een hoger beroep te doen. In eerste plaats de rechtbanken, die de macht hebben om beslissingen over de kwestie te nemen. Maar de Belgische autoriteiten, verbraken volgens verzoeker de wetgeving en stuurden hem terug naar de Armeense Republiek op 25 oktober 2012, en hem geen kans gaven om deel te nemen aan een eigen proces bij de Raad van State. Met deze is duidelijk dat de artikel 13 van Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens geschonden was, dus ze hebben verzoeker beroofd van het recht op effectieve rechtsmiddelen voor rechtsbescherming.”

ARTIKEL 13 van het EVRM luidt als volgt:

Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

Verzoeker is akkoord dat een individuele beoordeling van haar vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk is.

Hij was bezig met politieke activiteiten in Armenië en had daarom problemen met Armeense autoriteiten. De strafzaak tegen verzoeker werd tevens geïnspireerd door deze autoriteiten om aan verzoeker problemen te maken.

Verzoeker onkent dat hij iets onwettelijk zou hebben gedaan in Armenië.

Die vervalste strafzaak was verbonden aan de arrestatie van verzoeker en zijn politieke activiteiten.

Verzoeker legt bij de huidige asielaanvraag duidelijke nieuwe elementen voor.

Hij meent dat de verklaringen van V.(...) M.(...) niet volledig correct zijn.

Die verklaring was verkeerd t.a.v. verzoeker.

Er werden tevens toen honderden personen aangehouden door de politie in Armenië.

De vrouw van verzoeker was niet op de hoogte over zijn aanhouding. Dat betekent toch niet dat dat niet gebeurde.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Armenië omwille van zijn persoonlijk conflict met politiechef K.(...).

Die laatste stond achter de valse strafzaak tegen verzoeker die reden van zijn uitlevering was.

De vrouw van verzoeker was daarover niet op de hoogte. Dat betekent nog niet dat dat niet gebeurde.

Het ging immers over de persoonlijke problemen van verzoeker.

Verzoeker volhardt tevens dat hij een klacht had ingediend bij de Armeense ombudsman.

Zijn vrouw wist het mogelijks niet wat betekent niet dat dat niet gebeurde.

De terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst is zeer gevaarlijk.

Verzoeker is tevens ziek en er loopt momenteel tevens een beroep bij de RVV in de procedure uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat het UNHCR in dit verband stelt in de Guide des Procédures et Critères:

“196. Cependant il arrive souvent qu'un demandeur ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et **les cas où le demandeur peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle**. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas des papiers personnelles. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe un principe au demandeur, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas, il appartient même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que des bonnes raisons ne s'y opposent.

197. Ainsi les exigences de la preuve ne doivent pas être interprétées trop strictement, et cela compte tenu de difficultés de la situation dans laquelle se trouve le demandeur du statut de réfugié. Cependant cette tolérance ne doit pas aller jusqu'à faire admettre comme vraies les déclarations que ne cadrent pas avec l'exposé général des faits présenté par le demandeur. »

Vrije kantoorvertaling:

196. Maar het gebeurt vaak dat een aanvrager niet in staat is om zijn verklaringen te ondersteunen door documenten of ander bewijsmateriaal, en als de aanvrager kan bewijs te leveren ter ondersteuning van zijn verhaal gaat het over de uitzondering dan over de regel. In de meeste gevallen een persoon die vlucht neemt komt in grote armoede en vaak zonder persoonlijke papieren. Ofschoon de bewijslast rust in principe aan de aanvrager, de taak van het opzetten en evalueren van alle pertinente feiten rust op de aanvrager en op de ambtenaar. In sommige gevallen, dient de ambtenaar alle middelen te gebruiken die hij ter beschikking heeft. Maar dit onafhankelijk onderzoek kan niet altijd succesvol zijn en de bewijzen kunnen soms onmogelijk worden gebruikt. In dergelijke gevallen, indien de beweringen van de aanvrager geloofwaardig lijken, moeten we hem het voordeel van de twijfel geven, tenzij goede redenen zijn om dat niet te doen.

197. En de eisen van de bewijslast dient niet te strikt te worden geïnterpreteerd, en dat, rekening houdend met de moeilijkheid van de situatie waarin de aanvrager van de vluchtelingenstatus zich bevindt. Toch moet deze tolerantie niet naar toe leiden dat als ware is aangenomen wat in strijd is met de algemene staat van de feiten die door de aanvrager voorgelegd.

Kortom er moet voorzichtig omgesprongen worden met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust.

Ook met betrekking tot de tegenstrijdigheden is enige mildheid noodzakelijk. Verzoeker heeft zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus aan hem ontzegd wordt. Mogelijke vergissingen kunnen te wijken zijn aan de stress die verzoeker had/heeft.”

2.2. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd – betreffende het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet – stelt verzoeker niet om de subsidiaire beschermingsstatus te verzoeken aangezien hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn kritiek op de eerdere beoordelingen van zijn voorgaande asielaanvragen door het CGVS niets verandert aan de inschatting van zijn huidige vrees voor vervolging bij terugkeer naar Armenië daar (1) hij met zijn argumentatie dat er een verschil bestaat tussen ‘aanhouden’ en ‘arresteren’ en dat hij één van de honderden personen was die destijds werden aangehouden maar niet formeel werden gearresteerd, waardoor het CGVS de woorden van V.M., de voorzitter van zijn partij AJM, verkeerdelijk zou hebben geïnterpreteerd en dus verkeerdelijk zou hebben geconcludeerd dat zijn verklaringen over zijn aanhouding/arrestatie op 6 maart 2008 niet geloofwaardig zijn, nog steeds niet aannemelijk kan maken dat hij persoonlijk ook zou zijn aangehouden, temeer het CGVS in het kader van zijn eerste asielaanvraag eveneens opmerkte dat het niet geloofwaardig was dat hij zijn aanhouding en problemen met de autoriteiten in Armenië niet zou hebben gemeld aan zijn eigen partij AJP of bij de politieke beweging Erkrpah, waarvan hij ook lid was, en daarenboven dient te worden vastgesteld dat zijn vrouw helemaal niet bleek te weten dat hij op 6 maart 2008 zou zijn gearresteerd/aangehouden door de politie en zij met andere woorden niet bleek te weten wat de concrete aanleiding zou zijn geweest van zijn problemen op 6 maart 2008 en zijn vlucht uit het huis op 7 maart 2008, vaststelling welke zijn verklaring dat hij wel degelijk werd aangehouden door de politie op 6 maart 2008 ernstig ondermijnt, (2) de eerdere inschatting van het CGVS dat er in het kader van de presidentsverkiezingen in 2008 en de onmiddellijke nasleep hiervan weliswaar spanningen waren geweest waarbij zich ernstige vervolgingsfeiten hadden voorgedaan maar dat de situatie op het moment van de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag door het CGVS reeds ingrijpend was veranderd, waaruit kon worden geconcludeerd dat zelfs indien iemand in beperkte mate problemen zou hebben gekend naar aanleiding van de gebeurtenissen in 2008, dit niet betekende dat die persoon later nog een vrees voor vervolging zou kennen, geldig blijft en wordt bevestigd door zijn eigen verklaringen dat zijn politieke activisme in het verleden geen aanleiding meer zou geven tot vervolging door de Armeense autoriteiten indien hij zou terugkeren naar Armenië, (3) hij verklaart dat zijn recente problemen in Armenië het gevolg zouden zijn van een persoonlijk conflict tussen hem en de politiechef K. doch het hoogst opmerkelijk en absoluut niet geloofwaardig is dat zijn vrouw, die beweert dat de oorzaak van zijn problemen louter politiek was en dat de Armeense politie een strafzaak tegen hem zou hebben gefabriceerd louter omwille van zijn politieke overtuiging, helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat een persoonlijk conflict met een politieman aan de basis zou liggen van al zijn recente problemen, (4) zijn inhoudelijke kritieken op het arrestatiebevel in Armenië en het aan België gericht uitleveringsverzoek reeds werden besproken door het CGVS in de weigeringsbeslissingen in het kader van zijn derde en vierde asielaanvragen, het louter herhalen van deze kritieken de eerdere appreciatie door het CGVS niet kan veranderen en de documenten die hij in dit verband voorlegde hier evenmin iets aan veranderen, (5) ook wat betreft zijn verklaringen dat hij over een getuigenis beschikt van een persoon die aantoonde dat de klacht tegen hem werd gefabriceerd, dient te worden verwezen naar de beoordeling van dit element door het CGVS in het kader van zijn derde asielaanvraag, (6) wat betreft zijn bewering dat het CGVS in het verleden verkeerdelijk heeft geoordeeld dat hij amnestie zou kunnen krijgen, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van zijn eerste asielaanvraag verwees naar de amnestie die in 2009 gold voor veroordeelde leden van Erkrpah om aan te tonen dat de politieke situatie in Armenië reeds in 2009 was geëvolueerd ten opzichte van de gebeurtenissen in 2008, en verzoeker niet kan aantonen dat de strafzaak die in Armenië tegen hem was ingesteld – en die in 2013 werd geseponeerd – zou zijn ingegeven door zijn politiek activisme, (7) het CGVS niet bevoegd is om zich uit te spreken over het verloop van zijn procedure 9ter en zijn uitlevering aan Armenië en deze elementen daarenboven niet relevant zijn voor de beoordeling van zijn vrees voor vervolging en (8) wat betreft de klacht die hij in 2013 zou hebben ingediend bij de Armeense Ombudsman in het kader van zijn vorige, vierde asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat zijn verklaringen over het indienen van deze klacht en de

inhoud hiervan niet geloofwaardig waren, en het bovendien manifest niet geloofwaardig is dat zijn vrouw niets over deze klacht en de daaropvolgende problemen zou weten, (ii) de timing waarop hij vanuit België een tweede klacht heeft verstuurd naar de Armeense Ombudsman – 8 december 2017, vlak voor het reeds geplande gehoor bij het CGVS in het kader van zijn vijfde asielaanvraag – de wenkbrauwen doet fronsen, het feit dat hij na zijn aankomst in België in 2013 zo lang heeft gewacht om deze klacht naar de Armeense Ombudsman te sturen immers niet getuigt van een drang naar gerechtigheid om het onrecht dat hem naar eigen zeggen werd aangedaan aan te klagen, maar eerder wijst op een opportunistische houding om met deze klacht een bijkomend element voor te kunnen leggen ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag en hij, gezien zijn ongeloofwaardige verklaringen over het ontstaan en bestaan van een persoonlijk dispuut tussen hem en politiechef K., gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen over de valse strafzaak die door K. tegen hem zou zijn ingesteld en gezien hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het indienen van een eerdere klacht bij de Armeense Ombudsman, niet kan aantonen hoe en waarom het versturen van zijn klacht naar de Armeense Ombudsman in 2017 op zich zou leiden tot een gegronde vrees bij terugkeer naar Armenië en (iii) zijn bewering dat zijn originele huwelijksakte en paspoort in beslag werden genomen door de Nederlands autoriteiten toen hij daar in 2015 asiel ging vragen, en zijn verzoek in dit verband aan de Belgische Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, geen relevante elementen zijn voor de beoordeling van een eventuele vrees voor vervolging in Armenië.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 januari 2018 (CG nr. 0813539W), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn huidige verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 3 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In deze beslissing werden verzoekers verklaringen dat hij op 6 maart 2008 gearresteerd werd omwille van zijn politieke activisme in de periode van de presidentsverkiezingen, weerlegd door informatie afkomstig van de partijleider van de AJM, de partij waarvoor hij proxy was tijdens deze verkiezingen, namelijk dat geen enkel partijlid werd gearresteerd na de gebeurtenissen verbonden met de presidentsverkiezingen van februari 2008. Er werd verder in het algemeen, op basis van informatie, geoordeeld dat er voor personen met verzoekers profiel, zijnde lid van de oppositiepartij AJM of van Erkrpah actueel geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie is. Bovendien had verzoeker in Armenië geen bescherming gezocht bij zijn eigen partij of Erkrpah. Tevens werden er in zijn asiëldossier individuele vaststellingen gedaan die afbreuk doen aan de door hem ingeroepen vrees voor vervolging, zoals een gebrek aan overtuigende bewijsstukken en de vaststelling dat hij ondanks de door hem verklaarde ernstige vervolgingsvrees vanuit Georgië verschillende keren naar Armenië is teruggereisd. Deze beslissing werd bevestigd in 's Raads arrest nr. 46 381 van 15 juli 2010, waarin het volgende werd overwogen: *“(…) 2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich, wat betreft de politieke situatie in Armenië, louter beperkt tot het herhalen van zijn feitenrelaas en tot het poneren van blote beweringen. Verzoeker toont zijn verklaringen dat hij het bevel van V.(…) M.(…) om niet deel te nemen aan de protestacties genegeerd heeft en dus niet moet rekenen dat deze laatste hem nu een hand boven het hoofd zal houden, dat V.(…) M.(…) uit eigenbelang “zijn kar gedraaid heeft” en aanhanger van de huidige president is geworden waardoor het behoren tot zijn partij niet volstaat om gevrijwaard te worden van vervolging, dat er nog steeds personen vervolgd worden die behoren tot partijen die deelnemen aan de macht, dat de overheid hem strafbare feiten probeert aan te wrijven zodat hij niet zou kunnen genieten van de amnestie, dat M.(…) G.(…) mishandeld werd om tegen hem valse verklaringen af te leggen, niet in het minst aan; hij laat na deze te staven met enig begin van bewijs waardoor deze slechts de waarde hebben van blote beweringen.*

Zijn enkele beweringen zijn aldus niet van dien aard om de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt en die gevoegd is bij in het administratief dossier, te weerleggen.

Uit deze informatie blijkt immers dat er “in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd.”

De Commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat “Voor personen met uw profiel, met name een politieke opposant die problemen kende tijdens de kiescampagne en na afloop van de gebeurtenissen van 1 maart 2008, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.”

Verder stelt de bestreden beslissing dat “er inderdaad leden van Erkrpah problemen hebben gekend vanwege de presidentsverkiezingen van februari 2008. Het betreft dan vooral diegenen die de oppositie ondersteunden. Sommigen van hen werden daarom zelfs veroordeeld. Er zijn echter ook leden van Erkrpah die de oppositie steunden, maar geen problemen kenden. Bovendien gold ook de amnestie van juni 2009 voor veroordeelde leden van Erkrpah en werden op die manier o.a. drie leden, die tot 2 à 5 jaar gevangenisstraf veroordeeld waren, vrijgelaten. Uit deze informatie blijkt dus dat u, in het geval van een terugkeer naar Armenië, geen risico loopt op vervolging of problemen met de autoriteiten, louter en alleen vanwege uw banden met Erkrpah in het licht van de presidentsverkiezingen van februari 2008.”

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen; verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

De Raad komt tot het oordeel dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker onderzocht heeft en getoetst heeft aan de informatie waarover hij beschikt en die een beeld geeft van de huidige politieke situatie in Armenië om uiteindelijk te besluiten tot een weigering van de asielaanvraag en de aanvraag tot subsidiaire bescherming van verzoeker.

De door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie is bovendien toegevoegd aan het administratief dossier en deze informatie wordt door verzoeker niet weerlegd. Verzoeker brengt, algemene beweringen buiten beschouwing gelaten, geen elementen aan dewelke deze van de commissaris-generaal weerleggen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker geen antwoord biedt op de vaststelling in de bestreden beslissing dat “Het is immers toch opmerkelijk dat u – gezien hetgeen u overkomen zou zijn – geen bescherming heeft gezocht bij uw partij of bij Erkrpah, of ten minste zou melden wat u overkomen was voor én na de verkiezingen van februari 2008. U verbleef immers nog geruime tijd na de door u vermelde problemen op regelmatige basis in Armenië”. Deze motivering blijft dan ook behouden.

Op de opmerking van verzoeker dat van een kandidaat-vluchteling niet mag verwacht worden dat hij alles wat hij vertelt met bewijsstukken staaft, antwoordt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven.

Zo geeft verzoeker in zijn verzoekschrift geen reden weer waarom hij geen medische attesten heeft voorgelegd; verzoeker maakt weliswaar melding van een strafzaak die in zijn hoofde zou zijn opgestart (zie verhoorverslag van 18 mei 2009, p. 16,17), doch legt hierover niets concreet voor niettegenstaande hij nog regelmatig contact heeft met zijn familie en leden van Erkrpah en trouwens zo al verschillende documenten heeft kunnen bekomen (zie voormeld verhoorverslag, p. 6,7).

Het is ook niet de taak van de commissaris-generaal om lacunes in de bewijsvoering van verzoeker aan te vullen.

Aangaande verzoekers uitleg over zijn reisgedrag na zijn arrestatie van 6 maart 2008, stelt de Raad vast dat verzoeker louter zijn asielmotieven herhaalt. Deze uitleg is echter niet van dien aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt immers -zoals de Raad er reeds hoger op gewezen heeft- aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft door het, onder andere, herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij terugkwam om de vrijlating van zijn zoon te regelen en een aanzienlijke som smeergeld betaalde om de grens te kunnen passeren (zie voormeld verhoorverslag, p. 17-19). Het louter hernemen van reeds eerder tijdens de procedure gegeven verklaringen is immers niet dienstig om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat "Ook al betaalde u geld aan de grens om deze zonder problemen te kunnen passeren, dergelijke reizen ondernemen terwijl u vreesde opnieuw opgepakt te zullen worden, kan toch weinig aannemelijk genoemd worden. Verder blijkt dat u in deze periode eveneens enkele keren naar Turkije bent gereisd (CGVS p. 18-19)" blijft dan ook staande.

Waar verzoeker stelt dat zijn zonen zonder problemen het land konden verlaten omdat hij voor de paspoorten en de vrije uittocht van zijn beide zonen betaalde, antwoordt verweerder terecht dat het feit dat verzoekers zonen Armenië legaal konden verlaten, gebruik makend van hun eigen paspoorten, aantoont dat ze niet in de specifieke negatieve aandacht van de Armeense autoriteiten stonden.

De bestreden beslissing wijst er dan ook terecht op dat dit besluit geenszins overeenstemt met verzoekers stelling als zou zijn volledige familie omwille van hem geviseerd en vervolgd worden. Het feit dat zijn zoon A.(...) vlak voor zijn vertrek uit Armenië bovendien nog een nieuw internationaal paspoort kreeg uitgereikt, relativeert sterk verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging voor deze autoriteiten en dit los van zijn bewering dat hij hiervoor smeergeld heeft betaald.

Gelet op wat voorafgaat, schaart de Raad zich achter de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal en besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Bijgevolg wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus zoals voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet erkend.

(...)

2.4. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift ook nog om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij laat gelden dat de commissaris-generaal de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus niet gemotiveerd heeft. Hij stelt dat de politieke situatie in Armenië niet voldoende stabiel is en verwijst naar zijn asielrelaas.

Daar waar verzoeker stelt in zijn verzoekschrift (p. 25) dat "in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over het eventueel subsidiaire beschermingsstatuut dat verzoeker zou kunnen krijgen", leest de Raad in de bestreden beslissing dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat hij, gelet op de motivering van de commissaris-generaal sub 1.2., niet aantoont dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade, met name doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bepaald in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas.

Verzoeker toont met dit relaas, gelet op wat sub 2.2. en 2.3. is uiteengezet, echter niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Aan verzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden toegekend."

Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd op 27 september 2010 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 5 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot verzoekers derde verzoek om internationale bescherming wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In deze beslissing werd geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat het uitleveringsverzoek van Armenië gebaseerd was op een strafzaak die door politiechef K. was gefabriceerd omwille van het feit dat hij hem nog niet had terugbetaald, en waarbij hij valselijk werd beschuldigd van de frauduleuze verkoop van een appartement dat eigendom was van een in Libanon woonachtige Armeniër (waarvan verzoeker betoogt dat deze hem in werkelijkheid hiertoe een notarieel bekrachtigde volmacht had gegeven). Verzoeker linkte deze strafzaak immers aan het in het kader van zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden feit dat hij tijdens zijn arrestatie in 2008 aan diezelfde K. had beloofd een verklaring te tekenen waarin hij bekende wapens aan de betogers te hebben geleverd en aan het feit dat hij dergelijke verklaring niet had opgesteld, ondanks het feit dat hij hiervoor reeds een geldsom van K. had gekregen. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 89 291 van 8 oktober 2012, waarin werd geoordeeld als volgt: "(...) 2.2.3.3. Verzoeker verwijst als nieuw element voor zijn huidige en derde asielaanvraag naar het verzoek om uitlevering vanwege de Armeense autoriteiten omwille van een strafzaak uit 2008 over een onrechtmatige verkoop van een

appartement van A.I. Verzoeker verklaart dat deze rechtszaak door de politie werd gefabriceerd omdat hij de afspraak die hij tijdens zijn arrestatie van 6 maart 2008 had gemaakt met de politiechef van Nor Nork, A.(...) K.(...), niet was nagekomen. Verzoeker linkt bijgevolg deze volgens hem gefabriceerde rechtszaak aan de problemen die hij ondervond omwille van zijn politiek engagement in 2008. Daarenboven was de politiechef uit op wraak omdat verzoeker de afspraak niet was nagekomen en hij daardoor ontslagen was.

Verzoeker legt verschillende documenten voor waarvan hij van oordeel is dat deze documenten zijn verklaringen uit zijn voorgaande en huidige asielaanvragen bewijzen: een verklaring van H.M., een kopie van diens paspoort, zijn elektronische vliegticket, 3 getuigenissen van burens, attesten rond de voogdij van zijn zoon A., een uittreksel uit een Armeense (familie)wettekst aangaande de voogdij van kinderen, kopies van een attest van medische ongeschiktheid en van een invaliditeitsattest van zijn moeder, een kopie uit diens paspoort, kopies van bankafschriften, een kopie uit het paspoort van zijn vrouw, asieldocumenten van M.G., huwelijksattesten, een uitleveringsverzoek door de Armeense substituut-procureur-generaal van 26 juli 2011, vertalingen van 3 vonnissen van 15 augustus 2008 betreffende een strafzaak aangaande een frauduleuze verkoop, een verkoopvolmacht van 14 sept 2007, een verkoopovereenkomst van onroerend goed, een kopie uit het paspoort van A.I., een kopie van diens overlijdensakte, een internetpagina met federale opsporingsberichten voor verzoeker en zijn zoon, een kopie van zijn Armeens paspoort, een uittreksel uit het Belgisch strafregister, een attest werkgever, een attest van immatriculatie, een schriftelijke verklaring met kopie uit het paspoort van een getuige die aanwezig was bij de overhandiging van geld aan A.I., een document in verband met een goederenruil van 31 augustus 1997, een akte van controle van de berekening van 19 november 1999 en een leveringsakte van 1 januari 2001. Verzoekers advocaat verwees voorts naar zijn fax van 30 juli 2012 met documenten betreffende verzoekers Belgische rechtszaak in het kader van het verzoek tot uitlevering.

(...)

2.2.5.1. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat de nieuwe elementen (aanvaarding van een geldsom zonder zich aan de tegen betaling van deze geldsom gemaakte afspraak om voor de oppositie bezwarende getuigenissen af te leggen, wraakmotief in hoofde van politiechef K.(...) omwille van de niet nageleefde afspraak) die verzoeker toevoegt aan de door hem reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag aangehaalde arrestatie van 6 maart 2008, niets veranderen aan de inschatting dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze arrestatie omwille van zijn toenmalig politiek activisme in de periode van de presidentsverkiezingen van februari 2008. In het kader van zijn eerste asielaanvraag werd reeds vastgesteld dat uit informatie, beschikbaar in het administratief dossier, blijkt dat V.(...) M.(...), presidentskandidaat van de partij AJM heeft verklaard dat niemand van zijn partij werd gearresteerd na de gebeurtenissen verbonden met de presidentsverkiezingen van februari 2008. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij tijdens deze arrestatie onder druk werd gezet om tegen betaling een valse bezwarende verklaring neer te leggen over het leveren van wapens aan betogers. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan zijn arrestatie en dus evenmin aan de dwang een verklaring af te leggen, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat wegens deze feiten de politie een strafzaak tegen hem heeft gefabriceerd omwille waarvan thans zijn uitlevering wordt gevraagd, of dat toenmalig politiechef K.(...) uit zou zijn op wraak wegens de niet-naleving van de afspraak.

De bewijsstukken die verzoeker in het kader van zijn tweede en derde asielaanvraag heeft bijgebracht, zijn niet van aard dat ze een ander licht kunnen werpen op het gebrek aan geloofwaardigheid dat werd vastgesteld met betrekking tot de essentie van zijn asielaanvraag.

2.2.5.2. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in de pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor te geven. Het louter volharden dat de door hem neergelegde stukken wel degelijk zijn onschuldig in de strafzaak bewijzen en aantonen dat er in casu sprake is van een politieke afrekening doet immers geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Ook wat betreft de voogdijkwestie beperkt verzoeker zich tot het herhalen van reeds eerder tijdens de procedure (namelijk in het kader van zijn eerste asielaanvraag) gegeven verklaringen. Dergelijk verweer is geenszins afdoende om een ander licht te werpen op de zaak.

(...)

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat wat betreft de getuigenverklaring van A.M., gevoegd bij het verzoekschrift, dit louter een gesolliciteerde getuigenis is waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht.

2.2.5.3. Aangaande de opmerking van verzoeker dat de vordering d.d. 13 juli 2012 van het Openbaar Ministerie, waarin de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Antwerpen de mening is toegedaan dat de voorliggende strafbare feiten niet als een politiek, militair of niet voor uitlevering vatbaar fiscaal

delict beschouwd kunnen worden, een vordering betreft en uiteraard geen beslissing van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen, stelt de Raad vast dat deze terecht is. Evenwel dient er op gewezen te worden dat deze vaststelling geen afbreuk doet aan de bevindingen in de bestreden beslissing aangaande verzoekers asielaanvraag daar deze documenten betrekking hebben op de beroepsprocedure die verzoeker tegen het Armeense verzoek tot uitlevering heeft lopen in België.

2.2.5.4. Verder beperkt verzoeker zich louter tot het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Dat het voor verzoeker moeilijk is om vanuit België stukken te bekomen omtrent een gefabriceerde strafzaak in Armenië en het er niet zo evident is als in België om inzage in en afschrift van het desbetreffende strafdossier te bekomen, doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de door verzoeker neergelegde documenten geen informatie bevatten waaruit kan worden afgeleid dat hij in werkelijkheid omwille van politieke problemen door de politie sinds 2008 wordt gezocht, noch dat er een verband bestaat tussen de rechtszaak waarvoor een uitleveringsverzoek werd opgesteld en zijn beweerde politieke problemen van 2008.

2.2.5.5. Waar verzoeker verwijst naar de problematische situatie in Armenië in 2008 en Belgisch persberichten van 4 maart 2008 en van 4 mei 2012 citeert, merkt de Raad op dat deze berichten niet vermogen de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de huidige politieke situatie in Armenië, waaruit blijkt dat er actueel in Armenië geen situatie is van vervolging omwille van politieke redenen, te weerleggen. De door de commissaris-generaal aangewende informatie is op zorgvuldige wijze door het Commissariaat-generaal op het terrein ingewonnen en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie in Armenië. In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie strijdt met de informatie vevat in het administratief dossier, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven voormelde persberichten.

Het is bovendien de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Een verwijzing naar talrijke inbreuken begaan door Armenië op onder meer artikel 3 en 6 EVRM volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.2.5.6. De overige documenten gevoegd bij het verzoekschrift, met name het attest van verblijf in het Centrum voor illegalen te Merksplas, de handgeschreven notities van het interview van 8 augustus 2012 en een aanbeveling van de school van verzoekers zoon waaruit blijkt dat zijn zoon er goed presteert, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.2.6. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen, dewelke de Raad beaamt en overneemt. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

(...)

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers grief omtrent de niet afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus feitelijke grondslag mist. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien hij zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt, kan het evenmin de grond vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen, dewelke de Raad beaamt en overneemt. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

(...)

2.6. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking."

Op 16 augustus 2013 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In deze beslissing werd geoordeeld dat verzoeker (opnieuw) niet aannemelijk maakte (i) dat de strafzaak tegen hem in Armenië het gevolg zou zijn geweest van een persoonlijk dispuut met politiechef K., dat voortvloeide uit zijn arrestatie in het kader van de presidentsverkiezingen in 2008, (ii) dat hij in 2013 een klacht zou hebben

ingediend bij de Armeense Ombudsman en dat hij om deze reden ook problemen zou hebben gekregen met de Armeense autoriteiten, (iii) dat er na de seponering van de stafzaak die aan de basis lag van zijn uitlevering aan Armenië een nieuwe (valse) strafzaak tegen hem zou worden opgemaakt en (iv) dat hij louter omwille van zijn (beweerde) illegale vertrek uit Armenië in 2013 vervolgd zou worden bij terugkeer naar het land. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.6.2. In het kader van onderhavig vijfde verzoek om internationale bescherming herhaalt verzoeker zijn vrees in Armenië gevisieerd te zullen worden door politiechef K. en zijn handlangers omwille van een dispuut dat in 2008 begon. Na verzoekers arrestatie in het kader van de protesten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen zou K. hem geld hebben geven om valse verklaringen af te leggen om de politieke demonstranten in diskrediet te brengen. Verzoeker kwam zijn deel van de overeenkomst echter niet na en vluchtte uit Armenië. Om die reden initieerde K. volgens verzoeker een valse strafzaak tegen hem, wat leidde tot zijn uitlevering vanuit België aan Armenië in 2012. K. en zijn handlangers zouden verzoeker nog steeds willen viseren omdat hij naar aanleiding van deze gebeurtenissen klachten indiende bij de Armeense Ombudsman, een eerste maal toen hij nog in Armenië verbleef in 2013 en een tweede maal vanuit België in december 2017. Verzoeker haalt tevens aan dat hij het niet eens is met de eerdere beoordelingen van zijn opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn verklaringen en het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het pomen van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan nog niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker voorts argumenteert: *“Ook met betrekking tot de tegenstrijdigheden is enige mildheid noodzakelijk. Verzoeker heeft zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus aan hem ontzegd wordt. Mogelijke vergissingen kunnen te wijken zijn aan de stress die verzoeker had/heeft.”*, volstaat het erop te wijzen dat motivering van de bestreden beslissing geenszins gebaseerd is op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op het voorgaande toont verzoeker evenmin aan dat er *in casu* gronden zijn om hem op individuele basis de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet toe te kennen. Hij stelt in het verzoekschrift overigens uitdrukkelijk dat hij niet om de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt.

2.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Armenië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij ziek is, wijst de Raad erop dat hij zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, *i.c.* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat hij ook reeds heeft gedaan.

2.11. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.12. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS